



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1359/2020
25.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Иван Ђаловић, адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „ББ“ ..., коју заступа законски заступник ВВ, чији је пуномоћник Зорица Марковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 434/19 од 04.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 434/19 од 04.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 384/18 од 30.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење тужене о отказу уговора о раду од 09.09.2016. године, као и решење тужене од 22.09.2016. године, као незаконито и наложи туженој да тужилу врати на рад код тужене и да тужили призна сва права из радног односа. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 204.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 434/19 од 04.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиле и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезана тужила да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 170.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужила, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је као дипломирани правник била запослена код тужене на радном месту секретара. Директор тужене је решењем од 09.09.2016. године тужили отказао уговор о раду због непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 4, а у вези са чланом 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, тј. одбијањем да поступи по налогу послодавца да изврши анализу у овлашћеној здравственој установи дана 17.05.2016. године и теже повреде радне обавезе из члана 141. став 1. тачка 17. Закона о основана система образовања и васпитања, односно због неоправданог одсуства са рада два узастопна радна дана и то 05.07. и 06.07.2016. године, као и 27.07. и 28.07.2016. године. Тужила је на ово решење изјавила приговор, који је Управни одбор тужене решењем од 22.09.2016. године одбио, као неоснован. Тужила је одбила да прими налог директора тужене од 17.05.2016. године, којом је упућена на анализу у општу болницу „Др Драгиша Мишовић“ Чачак – лабораторијска служба опште болнице Чачак, ради утврђивања да ли је под дејствој алкохола или утицајем других опојних средстава у току радног времена, због чега је директор тужене прочитао тужили налог у присуству лица за безбедност и здравље на раду, која је као сведок потврдила да је тужила одбила пријем налога и одбила да иде у болницу на анализу крви. У налогу је су наведене и законске последице одбијања запосленог за поступање по истом. Тужила је у приговору од 16.09.2016. године на решење о отказу уговора о раду признала да је одбила да поступи по налогу директора установе и подвргне се анализи крви и да је свесна да је тиме непромишљено поступила и да моли за другу шансу и навела да је тачно да је у дане наведене у првостепеном решењу одсуствовала са посла и да се јавила колегиници ГГ, али не и директорки, иако је била у обавези да се њој јави као претпостављеној и изразила жаљење и кајање због свог пропуста, јер је схватила да је погрешила. У допуни приговора од 22.09.2016. године, тужила је навела да се лечи код докторке ДД – специјалисте неуропсихијатра и да је предузела све неопходне кораке у циљу излечења. Према лекарском извештају неуропсихијатријске ординације „БТ“ тужила се почев од 25.05.2016. године лечи од алкохолизма и депресивног синдрома. У одговору на упозорење о постојању за разлог отказа уговора о раду од 04.08.2016. године и на записнику са усмене расправе у дисциплинском поступку од 01.09.2016. године, тужила је признала да је одбила да поступи по налогу директора и подвргне се анализи крви, као и да је неоправдано одсуствовала са посла. Саслушани сведоци су потврдили да је тужила често била у алкохолисаном стању на радном месту, претурала се, успорено ходала, говорила неповезано, осећала се на алкохол и осећао се алкохол у њеној канцеларији. О неправданим изостанцима тужиле са рада сачињене су службене белешке тужене од 06.07.2016. године и 28.07.2016. године, а тужила о свом одсуству није обавестила никога, како је током поступка то утврђено. Вођење у обрачунским листама за тужилу као коришћење годишњег одмора за наведене дана 05., 06., 27. и 28.07.2016. године и

исплата накнаде за исту су последице тужиљиног попуњавања радних листова – карнета и пропуста директора тужене да их уочи. Из извештаја Неуропсихијатријске ординације је утврђено да тужилца није била под терапијом која контраиндикује узимање алкохола, а због које не би могла бити у алкохолисаном стању дана 17.05.2016. године када је тужена издала налог, јер је лечење од алкохолизма са таквом терапијом започела тек 25.05.2016. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови оценили да је тужбени захтев тужилце неоснован.

Чланом 103. Колективног уговора тужене број .. од 25.08.2015. године, прописано је да је запослени дисциплински одговоран за повреду дужности из радног односа прописаних Законом о основана система образовања и васпитања, Законом о раду и Колективним уговором. Чланом 118. Колективног уговора, предвиђено је да радни однос запосленог код послодавца престаје наступањем разлога прописаних чланом 141. став 1. тачка 10. Закона о основана система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 72/09... 62/16), којим је прописано да је тежа повреда радна обавезе запосленог код тужене долазак на рад у припитом или пијаном стању, употреба алкохола или других опојних средстава која смањује радну способност.

Одредбом члана 179. став 4. у вези става 3. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05... 75/14), прописано је да послодавац може запосленог да упути на одговарајућу анализу у овлашћену здравствену установу, коју одреди послодавац о свом трошку, ради утврђивања околности из става 3. тачка 4. овог члана, или да утврди постојање наведених околности на други начин и у складу са општим актом. Одбијање запосленог да се одазове на позив послодавца да изврши анализу, сматра се непоштовањем радне дисциплине, у смислу става 3. овог члана.

Наиме, тужена је издала налог тужилци да изврши анализу крви на алкохол, што је тужилца одбила, односно није поступила по наведеном налогу тужене, чиме је учинила тежу повреду радне обавезе из члана 141. став 1. тачка 10. Закона о основама система образовања и васпитања, као и Колективног уговора туженог. Тужилино неоправдано одсуствовање са рада два узастопна радна дана, о чему није никога обавестила, представљају тежу повреду радне обавезе из члана 141. став 1. тачка 17. Закона о основана система образовања и васпитања. Из тих разлога је правилна одлука нижестепених судова о основаности тужбеног тзахтева.

Одредбом члана 184. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05... 75/14), прописано је да отказ уговора о раду из члана 179. тачка 1. и став 2. и 3. овог закона послодавац може запосленом у року од шест месеци од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од годину дана од дана наступања чињенице које су основ за давање отказа.

Одредбом члана 142. став 2. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 72/09... 35/15), прописано је да покретање дисциплинског поступка застареваше у року од три месеца од дана сазнања за повреду радне обавезе и учиниоца, односно у року од шест месеци од дана када је повреда учињена, осим ако је учињена повреда забране из члана 44. и 46. овог закона, када покретање дисциплинског

поступка застарева у року од две године од дана када је учинио повреду закона. Ставом 9. истог члана, прописано је да вођење дисциплинског поступка застарева у року од шест месеци од дана покретања дисциплинског поступка.

На основу цитираних законских одредби, правилно су нижестепени судови оценили и да није основан приговор застарелости за покретање дисциплинског поступка, с обзиром да је од сазнања за повреду радне дисциплине и радне обавезе, протекло мање од три месеца до доношења Закључка о покретању дисциплинског поступка дана 03.08.2016. године и правилно су закључили да је неоснован приговор застарелости вођења дисциплинског поступка, јер није протекло више од шест месеци до доношења решења о престанку радног односа од 09.09.2016. године, а у смислу члана 184. став 1. Закона о раду и члана 142. став 8. и 9. Закона о основана система образовања и васпитања.

С тим у вези нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права. Осталим наводима ревизије се оспорава утврђено чињенично стање, што у смислу члана 407. став 2. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци у смислу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић